

PERSONAS KODS

viencēliena luga

Edgars Niklasons

DARBOJAS

EDVARDS (23), tautas skaitītājs

VALTERS (5)

MAIRITA (48), slimnieku kopēja

HELĒNA (16), skolniece

1. aina

Pievakare. Vasara. Smilšu ceļš pie privātmājas vārtiem. Smidzina lietus. EDVARDS, 23 gadus vecs, tukls jauneklis, ģērbies gaišā vasaras jakā, apspīlētās džinsu biksēs, tumšās zamšādas kurpēs, stāv pie vārtiem ar retro stila riteni un kaut ko raksta savā portatīvajā datorā. Ik pa laikam Edvards gaiņā prom kniņšļus. Viņš izvelk no datorsomas smaržu flakonu, sapūšas un uzpūš virsū arī kniņšļiem. Edvards izņem no somas persiku un, paralēli rakstīšanai datorā, to ēd. Pie viņa pieskrien VALTERS, 5 gadus vecs puika, melniem matiem, netīru muti, basām kājām, ģērbies liela izmēra pelēkā vīriešu žaketē, baltā, sasmērētā apakškreklīnā un tumši zilos šortos. Uz acīm Valteram ir lielas sieviešu saulesbrilles. Rokās viņš tur melnu „Adidas” kurpju kasti un basketbola bumbu. Valters apsēžas uz bumbas, netālu no vietas, kur stāv Edvards un sāk tēlot, ka kurpju kaste ir dators, kurā viņš kaut ko cītīgi raksta tāpat kā Edvards.

VALTERS. Čau!

EDVARDS. Mhm. *(Dusmīgi paskatās uz Valteru, brīdi parstāj rakstīt, tad atkal turpina.)*

VALTERS. Bērziņi nav mājās.

EDVARDS. Redzu.

VALTERS. Viņi būs ļoti vēlu. Sunītim šodien klizmu taisa.

EDVARDS. *Okay.*

VALTERS. Džeri bērniībā sita, tāpēc tikai ārsts viņam drīkst pieskarties.

EDVARDS. Aha.

VALTERS*(ātri, aizrautīgi)*. Bērziņi par Džeri ļoti labi rūpējas, bet viņš vienalga ir dusmīgs. Džerim visur sāp. Es vienreiz mēģināju viņam degunu urbināt, baigie puņķi bija, tad viņš man atņirdza zobus. Mamma mani toreiz sagrāba aiz apkaklītes un mēs skrējām mājās. Tā bija otrā reize, kad viņa mani no kaut kā izglāba. Mamma ir ļoti vīriš...*kīga*. Vienreiz viņa mani no dīķa izvilka, kad es krupjus situ. Brālis teica, ka naktī viņi pa kluso ienāks mājā un samīzīs man purnu, un...

EDVARDS. Skaidra bilde...

VALTERS. Tev nav bail no krupjiem?

EDVARDS. Nē.

VALTERS. A, no Džera?

EDVARDS. Nē.

VALTERS. Nemaz?

EDVARDS. Nemaz.

VALTERS. Nevajag pie Bērziņiem iet! Nu, šodien nē! Varbūt, rīt! Tagad nāc pie mums!

EDVARDS. Nē, paldies.

VALTERS. Viņi mājās būs ļoti, ļoti vēlu!

EDVARDS. Nja...

VALTERS. Tad tu tagad varētu braukt uz mūsu mājām un...

EDVARDS. Klau, puika... Kā tevi sauca?

VALTERS. Valters Ansis Grīnfelds.

EDVARDS. Tātad, Valter... Valča!

VALTERS. Val-ters!

EDVARDS. Valter, es...

VALTERS. Vai Ansis!

EDVARDS. Tātad, Ansi, ir tā, ka...

VALTERS. Var arī pilnā vārdā! Ar uzvārdu!

EDVARDS. Labi! Valter Ansi Grīnfeld...

VALTERS. Vai par Termītu!

EDVARDS. Ko?

VALTERS. Gribi zināt, kāpēc brālis mani sauc par Termītu?

EDVARDS. Nē! Valter, klausies, lūdzu!

VALTERS. Nu?

EDVARDS. Es Bērziņu ģimeni jau nedēļu medīju rokā!

VALTERS. Šausi nost?

EDVARDS. Nē!

VALTERS. Maniaks esi?

EDVARDS. Nē! Klausies! Šodien ir mana pēdējā darba diena un es esmu nedaudz iekavējis savu darbiņu...

VALTERS. Slinkoji, ja?

EDVARDS. Nē! Nav tava darīšana... (*Lēni, paskaidrojoši.*) Karoč, klausies uzmanīgi! Bērziņiem ir ļoti daudz īpašumi, viņi ir ļoti bagāti, tādēļ manā kompītī būs ļoti daudz informācijas ļoti īsā laikā. Un par to man nebūs jācieš.

VALTERS. Jācieš?

EDVARDS. Jā. Tu gribi, lai priekšnieks man nodara pāri?

VALTERS. Ā...! Nē!

EDVARDS. Nu, redzi! Tādēļ man ir izdevīgi, ka nebūs jātērē laiks, staigājot pa citām mājām. Saproti?

VALTERS. Kāpēc tu ar mani runā kā debīls?

EDVARDS. Kas tev nepatīk?

VALTERS. Nekas. Tad tu pēc Bērziņiem vairāk nekur neiesi pa citām mājām?

EDVARDS. Domāju, ka nē...

VALTERS. Bet pie mums?

EDVARDS. Pie jums...? Nu, laikam nē.

VALTERS. Nāc! Lūdzu! Un... es tik un tā nesaprotu, kāpēc tev tie Bērziņi tik ļoti vajadzīgi... Mana ģimene ir foršāka!

EDVARDS. Pff, Valter... nu...

VALTERS. L-ū-ū-ū-dzu nāc pie mums! L-ū-ū-ū-dzu!

EDVARDS. Nu... Labi. Rīt.

VALTERS. Točna?

EDVARDS. Goda vārds.

VALTERS. Saki „zvēru pie savas mammas dzīvības!”

EDVARDS. Nu, kāpēc uzreiz tā?

VALTERS. Ja tu nemelo, tad tava mamma paliks dzīva, bet, ja tu melo... tad... tad... ehm... viņu apēdīs...

EDVARDS. Kas apēdīs?

VALTERS. Homērs Simsons!

EDVARDS. Nerunā tā! Man... nemaz nav mammas...

VALTERS. A, man ir! Es saku, nāc uz mūsu mājām!

EDVARDS. Rīt.

VALTERS. Nu, labi. A, es nevaru iet tev līdzī šodien pa mājām visādām?

EDVARDS. Nē!

VALTERS. A, ja nu tu tomēr rīt neatnāc?

EDVARDS. Nu, atnākšu!

VALTERS. Neticu.

EDVARDS. Es tev tiešām izskatos pēc meļa? Nu, beidz! Sit ķepā un tiekamies rīt!

VALTERS. Nē, es... es gribu šodien...! Es gribu iet līdzī! L-ū-ū-ū-dzu! Šodien! Šodien! Šodien!

EDVARDS. Nekur tu neiesi! *(Iesper pa bumbu tā, ka Valters nokrīt uz dibena.)* Pietiks ņirgāties! Tev vecāki pieklājības normas nemaz nav mācījuši?

VALTERS*(iemet ar bumbu pa Edvarda riteni)*. Pašam pietiks ņirgāties! Pašam vecāki nav mācījuši...

EDVARDS. Sīkais...! *(Paņem rokās bumbu un ar visu spēku to sviež prom. Bumba nekur tālu neaizlido.)*

VALTERS*(cenšas atņemt Edvardam datoru)*. Padauza!

EDVARDS. Kā tu runā?

VALTERS. Aizveries!

EDVARDS. Tas ir dators, muļķi! Ko tu dari? *(Pagrūž Valteru nostāk. Puika nokrīt zemē. Viņam no acīm nokrīt saulesbrilles.)*

VALTERS*(izmēda Edvardu)*. Tas ir dators, muļķi! Ko tu dari?

EDVARDS. Celies kājās!

VALTERS. Celies kājās! *(Pieceļas un tīra putekļus no šortiem.)*

EDVARDS. Izbeidz!

VALTERS. Izbeidz!

EDVARDS. Nesmērē tēta žaketi!

VALTERS. Tā nav tēta žakete!

Pauze. Valters paņem bumbu, apsēžas uz tās, uzvelk saulesbrilles dūgo pie sevis jautru meldiņu un turpina tēlot, ka kaste ir dators kurā viņš kaut ko svarīgu pieraksta.

VALTERS. Nāc pie mums.

EDVARDS. Pie jums es neiešu!

VALTERS. Kāpēc?

EDVARDS. Pats zini kāpēc!

VALTERS. Nē, nezinu!

EDVARDS. Zini gan!

VALTERS. Nē, nezinu gan!

EDVARDS(*paceļ no zemes sapuvušu ābolu un tēmē uz Valteru*). Man tev atgādināt?

VALTERS. Nu, bet es tas nebiju! Es vēl brālim mēģināju tos ābolus atņemt!

EDVARDS. Vienalga.

Edvards atkal sāk gaiņāt kniņšus, kas traucē viņam pierakstīt kaut ko datorā. Valters pieskrien pie Edvarda un palīdz viņam sist kniņšus.

EDVARDS. Kas ir?

VALTERS. Stulbie odi! Sukas tādi!

EDVARDS. Nelamājies.

VALTERS. Es jau uz odiem!

EDVARDS. Nesit pa biksēm! Kas tu neredzi, ka traipi paliek?

VALTERS. Ū, biksītes sasmērēšu! Ū!

EDVARDS. Es braucu prom!

VALTERS. Nē! Pagaidi! Piedod!

EDVARDS. Beigsi muļķi laist?

VALTERS. Jā, tikai nebrauc prom! Lūdzu!

Pauze.

EDVARDS. Nu, kur ir tā Bērziņu ģimene?

VALTERS. Tu stulbs esi? Viņi nebūs mājās ļoti ilgi. Cik reizes jāsaka?!

EDVARDS. Nē, viss, par šitādu lamāšanos es zūdu prom...

VALTERS. Tev vajag nomazgāties, tu esi slapjš!

EDVARDS. Mājās nomazgāšos.

VALTERS. Mums pagalmā ir vanna!

EDVARDS. Paldies, bet...

VALTERS. Mamma izmazgās tavas drēbes, viņas droši vien smird, vai ne?

EDVARDS. Gan jau es pats... *(Ieliek datoru somā un brauc prom.)*

VALTERS. Neatstāj mani! Man bail!

EDVARDS*(apstājas)*. No kā?

VALTERS. Es... es nezinu ceļu uz mājām!

EDVARDS. Ko tu muldi? Kur tev māsa ar brāli?

VALTERS. Nezinu.

EDVARDS. Mamma uztrauksies. Tumšs jau paliek.

VALTERS. Mamma strādā.

EDVARDS. Tad ej palīdzi!

VALTERS. Es taču nezinu, kur iet!

EDVARDS. Melo!

VALTERS. Nē!

EDVARDS. Jēziņ!

VALTERS. Atstāt bērnu vienu pašu uz ielas naktī ir bīstami! Ja mani aizraus mašīna, tā būs tava vaina!

EDVARDS. Kurš tevi aizraus?

VALTERS. Nezinu. Vecis kaut kāds.

EDVARDS. Kāds?

VALTERS. Vienalga!

EDVARDS. Džīzas! Tu esi... vienkārši...

Izņem datoru no somas un turpina tajā kaut ko pierakstīt.

VALTERS. Pavizināsi ar ričuku?

EDVARDS. Nē!

VALTERS. Uzaicini mani ciemos!

EDVARDS. Ko? Tu tikko teici, ka tev ir bail...

VALTERS. Uzaicini pie sevis ciemos tā kā es tevi. Nu, ja tu nenāc pie mums, tad...

EDVARDS. Mamma neļaus un vispār...

VALTERS. Ļaus gan. Viņai darbs tagad.

EDVARDS. Nu, tad...

VALTERS. Tev ir daudz naudas, vai ne?

EDVARDS. Nē.

VALTERS. Ir.

EDVARDS(*paskatās pulkstenī*). Pietiekami.

VALTERS. Helēna teica, ka tu esi bagāts. Viņa grib tevi precēt!

EDVARDS. Tava māsa, ja?

VALTERS. Jā.

EDVARDS. Aha.

VALTERS. Tu viņu precētu?

EDVARDS. Nē.

VALTERS. Kāpēc?

EDVARDS. Nav laika.

VALTERS. Tad tikmēr apprecies ar mammu!

EDVARDS. Mhm, šas!

VALTERS. A, tu māki sildīt kājstarpes? Ome teica, ka sievietei ir svarīgi, lai...

Edvards pārsteigumā nogāž datoru zemē. Viņš to paceļ, izvelk no somas banānu un sniedz to Valteram.

EDVARDS. Ņem!

VALTERS(*ēd banānu*). Ome teica, ka mammai vajag vīrieti, kas māc...

EDVARDS. Jā, jā, sapratu.

VALTERS. Tev nav kaut kas normālāks? Kaut kāds *sniķeris* jeb *tviks*?

EDVARDS. Saldumus slikti ēst! Paliksi resns ar pumpām.

VALTERS. Tā kā tu, ja?

EDVARDS. Man ir plati kauli!

VALTERS. Tā kā tāda sieviete runā.

EDVARDS. Bļin, nu, kur viņi ir? Man darbs tūlīt jabeidz.

VALTERS. Kā tu runā?

EDVARDS. Davaj nevajag, ja?!

VALTERS. A, Latvijā daudz cilvēku?

EDVARDS. Pietiekami.

VALTERS. Nu, tad tu nāksi?

EDVARDS. Klau, cik jūs mājās esat?

VALTERS. Visi.

EDVARDS. Cik es prasu?

VALTERS. Ehm... 310.

EDVARDS. Es tev normāli prasu.

VALTERS. Nu, labi... 84...

EDVARDS. Labi, aizmirsti! Neiešu pie jums vispār!

VALTERS. Nu, labi, labi! Brālis, māsa, mamma... ome šodien bārā... sanāk trīs...

EDVARDS. Mamma zinās par omi pastāstīt?

VALTERS. Es arī zinu pastāstīt par omi! Viņai ir kaut kādi 45 vai... 65 gadi. Es neatceros... Mamma vienreiz teica, ka ome gultā velk visus vīriešus, kam *stāv*. Tu nezini, ko tas nozīmē?

EDVARDS. Nu, bāc...

VALTERS. Vēl omei patīk taisīt velna čuru. Tas ir pirmās šķ... šķš... šķiras šņabis. Ome ir mīlētākais cilvēks mūsu ielā. Nu, tā viņa pati saka. Nē, nu tā jau ir. Pie

omes jau bieži ir visādi priecīgi cilvēki, visi kaut ko dzied un dejo un bļautās un tad viņiem *stāv*. Tu tiešām nezini, ko tas nozīmē? Ome šito man nesaka. Vienīgais naktīs viņi varētu klusāk uzvesties. Man jau mēnesi sapnīši nav rādījušies. Nu, varbūt, ilgāk, bet, nu, jā... Mammai arī. Ā, un svētdienās mēs ar omi uz baznīcu ejam. Tur gan ir forši.

EDVARDS. Zini ko...

VALTERS. Bet es tev par mammu labāk pastāstīšu. Viņa ir vientuļā četrbērnu māte...

EDVARDS. Stop!

VALTERS. Ko?

EDVARDS. Mammai arī garšo omes šņabis?

VALTERS. Velna čura?

EDVARDS. Jā.

VALTERS. Nē, nē... mamma... mamma tikai kumelīšu tējas. Viņa jau ar omi vispār... nu, baigi nerunā... Mamma saka, ka viņai no omes nervi galīgi čupā.

EDVARDS. Tad viņa šņabi nelieto un varētu ar mani sakarīgi parunāt, ja?

VALTERS. Nu, ja!

EDVARDS. Labi, ejam uz tavām mājām!

VALTERS. Jē! (*Satver Edvardu aiz rokas*). Es varēšu paņemt tavu kompīti?

EDVARDS. Tas nav mans un... nē.

VALTERS. Nu, lūdzu!

2. aina

Vannas istaba Valtera ģimenes mājā. Griesti un sienas pabalējušas, vanna, pods un trubas saglabājušās no padomju laikiem. Pāri vannai uz auklas karājās dažādi slapji apģērbi gabali. Flīžu grīda appludojusi ar ūdeni. Vienā no sienām iebūvēts mazs, taisnstūrveida vēdlodziņš, pie otras sienas atrodas veļas mašīna. MAIRITA, 48 gadus veca sieviete, rudiem, iesirmiemiem matiem, ģērbusies vienkāršās mājas drēbēs, smēķējama cigarellu, sēž uz poda malas un taisa tualetes poda ūdens tvertni. Pēc brīža vannas istabā ienāk HELĒNA, 16 gadus veca meitene, gaišiem matiem, ģērbusies rozā topiņā, pārspīlēti īsos džinsu šortos, nabā pīrsings. Helēna nēsā brilles, kas viņas acis padara manāmi lielākas. Viņa uzkrītoši aiz muguras kaut ko slēpj.

HELĒNA. Mamma?

MAIRITA. Ko?

HELĒNA. Lūdzu! (*Sniedz Mairitai „Mojito”.*)

MAIRITA(*paņem dzērienu un padzeras no glāzes*). Svaiguma nekāda! Tu šauj garām! (*Padzeras no glāzes vēlreiz.*) Es piparmētras vispār nejūtu! Paga! Kaut kas vēl trūkst... (*Padzeras no glāzes vēlreiz.*) Tas nav spraits!

HELĒNA(*izvelk no kabatas lapiņu un lasa*). Bļāviens!

MARITA. Heli, šitā sacūkot! Minerālūdens?

HELĒNA. Jā.

MAIRITA. Pilnīgi nav rakstura dzērienam! Vispār nemaz!

HELĒNA. Es laikam sajaucu... hmm...

MAIRITA. Zaptsūdens! Nekas vairāk... Kas notiek?

HELĒNA. Nekas, es mēģināju no galvas un...

MAIRITA. ... un sanāca improvizācija! Vai tā rīkojas profesionāls bārmenis? Vai tā vispār kāds rīkojas, pildot sava amata pienākumus?

HELĒNA. Nē, bet...

MAIRITA. Nekāds *bet*!

HELĒNA. Labi, es uztaisīšu jaunu!

MAIRITA. Kāds no tā labums? Tā tu visu vakaru malsies bezjēgā! Ir jāsaprot, meit! Un... un jāsajūt!

HELĒNA. Nē, tikai ne atkal...

MAIRITA. „Mojito” ir... Nu, kā, lai tev izskaidro? Es tev neesmu lasījusi savu jauno noveli?

HELĒNA. Ko?

MAIRITA. Noveli „Skaurdrās vasaras skūpsts”?!

HELĒNA. Ak, dievs, mammu! Nē!

MAIRITA. Atnes manu somiņu!

HELĒNA. Es labāk uztaisīšu pa jaunam, *okay*?

MAIRITA. Somiņu!

Helēna izskrien no vannas istabas. Pēc brīža atgriežas ar pelēcīgu rokassomiņu. Mairita no tās izvelk nelielu blociņu un sniedz Helēnai.

MAIRITA. Še! Lasi!

HELĒNA(*lasa no blociņa*). „Tie bija mani labākie dzīves gadi. Vasara, Vecāku pludmale, vējiņš, volejbols... Egons tikko no armijas pārradies. Kurš gan var atcerēties, cik reižu viņa prombūtnes laikā vēlējos tuvību ar citiem stiprā dzimuma pārstāvjiem...”

MAIRITA. Ne to! (*Paņem blociņu, uzšķir citu lapu, sniedz Helēnai.*)

HELĒNA(*lasa no blociņa*). „Atceros karstās vasaras naktis, kad tik ļoti gribējās, lai mitrajos mammas palagos būtu kāds, kurš...”

Mairita izrauj Helēnai no rokām blociņu un šķirsta to.

MAIRITA. Re, kur ir! (*Lasa no blociņa.*) „Kā viņš taisīja „Mojito”, tas par tavu tēti „Toreiz nezināju, ka „Zaļais ēdenes skūpsts”, kā Egons mēdza to dēvēt, būs kā degoša un reizē atspirdzinoša amora bulta uz maniem visdziļākajiem sirds kambariem.” (*Helēnai.*) Šiten man nepatīk, ka divi „kā” pēc kārtas. Kaut kas būs jāizdomā. Pff... Nja...

HELĒNA. Jā, labi. Nu, ko tu gribi ar visu šito...

MAIRITA. Ā, nu... Domā tajā laikā kāds zināja, kas tas „Mojito” ir? Tumsonība te bija. A, man vēl tagad tā garša mutē. Tava tēva garša. Nevienā Vecrīgas barčikā „Mojito” netaisa tā...

HELĒNA. Labi, es sapratu...

MAIRITA. Nepārtrauc mani!

HELĒNA. Piedod!

MAIRITA. Tā, lūk! Tā jau tu man esi baigais malacis, bet, ja mēs gribam, lai mums viss izdodas, tad... Varbūt, man strādāt...?

HĒLĒNA. Nē, nē...

MAIRITA. Galvenais ir... sajūta... Sajūta, meit! Kad tu dabūn sajūtu šeit (*norāda uz deniņiem*) un šeit (*pieliek roku pie sirds*), tad var sākties jautrība.

HELĒNA. Mhm.

MAIRITA. Būs jau labi. Uzēd auzeni, pēc tam „*Tequila Sunrise*”, okay? Vot, to tu toč proti!

HELĒNA. Mammu? Ehm... man visi draugi jau parasa, kad mēs, beidzot, izremontēsim bāriņu?

MAIRITA. Kādi draugi? Cik viņiem gadi?

HELĒNA. Nu, normāli...

MAIRITA. Cik tas ir?

HELĒNA. Nu... 18, 19...

MAIRITA. Es tev atļāvu ar tik veciem pīties? Nevarēs vairs no mājas ārā laist?

HELĒNA. Nē, nē, es domāju... nu, nē, viņiem 14, 15... tā kā man...

MAIRITA. Melo, ja?

HELĒNA. Goda vārds.

MAIRITA. Kas par draugiem?

HELĒNA. Sinča, Andrīts, Brigitu tu nezini laikam...

MAIRITA. Lai stāv pie ratiem!

HELĒNA. Mammu!

MAIRITA. Tik jauniem bāros nav ko meklēt!

HELĒNA. Un es?

MAIRITA. Tu palīdzi ģimenes biznesam, tas ir citādāk! Es jau tev skaidroju, ka ir neizdevīgi ņemt bārmeņus no malas.

HELĒNA. Bet kāds man no tā labums?

MAIRITA. Darba pieredze!

HELĒNA. Kur man tas parādīsies?

MAIRITA. Pēc 18 ierakstīsi CV!

HELĒNA. Forši! Un draugi nevarēs nākt un... Forši, ne? Super! Vispār, mums bija noruna!

MAIRITA. Tu gribi labāk pie Saņas strādāt, ko?

HELĒNA. Es... es tevi ienīstu! Tu esi neliete! Mele! Kaut tas tavs bārs izputētu! Nav brīnums, ka Ralfs aizgāja prom! Es... es arī iešu! Kad man būs 18 tu mani vairs neredzēsi, saprati?

MAIRITA. Sapratu.

HELĒNA. Tā tu gribi, ja? Neredzēt mani, kad man būs 18, ja?

MAIRITA. Mhm. Kaut tūlīt!

HELĒNA. Mums būs vis... visbriesmīgākās mātes un meitas attiecības un... tu būsi pavisam viena!

MAIRITA. Tu pelnies, meit!

HELĒNA. Es pelnos? Es tev tā nopelnišu! Gribi, ja?

MAIRITA(*pārstāj darboties ap tualetes poda ūdens tvertni*). Helēn, lūdzu, beidz!

HELĒNA. Nekādu problēmu, mammīt! Atņems tev vecāku tiesības, tad redzēsi!

MAIRITA. Vai tiešām mums tā jāstrīdās?

Pauze.

HELĒNA. Es nezinu...

MAIRITA. Ej atlaidies! Tu izskaties nogurusi... (*Glāsta Helēnas matus.*)

HELĒNA. Nē.

MAIRITA. Riņķi arī zem acīm. Tiešām, ej paguli! Citādāk es te... visu dienu tevi trenkāju...

HELĒNA. Mammu, es...

MAIRITA. Nu?

HELĒNA. Es gribu tikai... vienkārši... mani draugi...

MAIRITA. Tu taču zini, ka esmu *pret* visām šitām jauniešu staigāšanām apkārt, man tā jau būs jāuzmanās, lai tevi tur neuzrauj...

HELĒNA. Es gribu, lai cilvēki redz, ka es arī protu kaut ko... citu... ka es protu kaut ko normālu...

MAIRITA. Nu, bet vietējie taču zinās, ka tu man palīdzi! Tagad neviens vairs mūs nevarēs saukt par sliņķēm!

HELĒNA. Par sliņķēm nē, bet...

MAIRITA. Arī *tajā* vārdā neviens mūs vairs nesauks.

HELĒNA. Es gribu, lai draugi redz, ka...

MAIRITA. Klau, par šito parunāsim vēlāk, ja? Man tagad te jāpabeidz. Atnāks ome, sāks bļaut par bačoku...

HELĒNA. Es zinu šitās vēlās parunāšanas...

MAIRITA. Ko man tev tagad teikt?

HELĒNA. Ka mani draugi varēs būt pastāvīgie klienti un viņiem būs 10... nē, 20 % atlaide uz...

MAIRITA. Uz?

HELĒNA. Nu, uz bāra precēm...

MAIRITA. Čipšiem un kolai.

HELĒNA. Zini ko...! Vācijā, piemēram, var dzert un smēķēt no 16!

MAIRITA. Ko tas nozīmē?

HELĒNA. Ej ellē! (*Prom.*)

Mairita turpina labot tualetes poda ūdens tvertni. Pēc brīža vannas istabā ieskrien Valters. Viņš apsēžas Mairitai klēpī un apskauj viņu.

MAIRITA. Dēliņ, tagad nē! Aizrādījums par vīriešu žaketi un saulesbrillēm?

VALTERS. Zini kas ir?

MAIRITA. Nezinu. (*Noceļ Valteru no klēpja, turpina labot tualetes poda ūdens tvertni.*)

VALTERS. Uzimini!

MAIRITA. Valter!

VALTERS. Mums ir ciemiņš!

MAIRITA. Kāds vēl ciemiņš? Anatolijs?

VALTERS. Nē!

MAIRITA. Ko *nē*? Atkal ielaidi viņu virtuvē?

VALTERS. Nu, nē!

MAIRITA. Runā!

VALTERS. Pie mums ir atnācis tautas skaitītājs.

MAIRITA. Ko?

VALTERS. Edvard!

Vannas istabā nedroši iesoļo Edvards. Parālēli dialogam starp Edvardu un Mairitu Valters kārto uz vannas malas salātu bļodas, maizītes, gaļu u.c. pārtikas produktus.

EDVARDS. Labdien! Tautas skaitīšana! (*Uzrāda Mairitai apliecību.*)

MAIRITA(*paskatās apliecībā*). Kas tas?

EDVARDS. Dokuments, kas apliecina, ka esmu...

MAIRITA. Klausies, ej prom, ja?

EDVARDS. Bet...

MAIRITA. Tu gribi, lai es noticu, ka šitais papīra sūds ir kaut kāds dokuments?

EDVARDS. Bet te virsū ir logo un...

MAIRITA. Viens tāds pie māsīcas aizvakar bija. Mhm. Siguldā! Vot, kā reiz viņa man stāstīja – šitāds jauniņš, sasukātu pauri, mētelī. 50 latus nospēra! Nē, nu, protams, tev jau tas, droši vien, nekas nav... Šitā līderīgā jaunatne! Domā, es te kāds purva rūķis, ja? Vot, nē! Mēs ar darbabiedrenēm vēl mēdzam uz ČBK aizlaist, ja? Tad arī redzu pilnas ielas ar tādiem kā jums. *Bezģeļņiki!* Visi piedzērušies lamājas! Kauns! Apzog vecākus, lai pietemtus kā tādi lopi!

EDVARDS. Re, kur numurs uz kuru varat piezvanīt un pārbaudīt...

MAIRITA. Tu mani par zosi turi?

EDVARDS. Nē, bet tiešām...

MAIRITA. Mana meita Helēna, vot... Zini cik viņai gadi? 14!

Helēna atskrien.

HELĒNA. Mamma, ko tu runā! (*Eduardam.*) Labdien! Man ir 16 gadi!

EDVARDS(*Helēnai*). Labdien!

MAIRITA(*Eduardam*). Tu zini, ka viņa pēc mēneša jau strādāt sāks?

EDVARDS. Forši. Varbūt, tad es ierakstīšu informāciju un...

MAIRITA. Neko tu nerakstīsi!

HELĒNA(*Mairitai*). Nebļauj, lūdzu!

MAIRITA(*Helēnai*). Kas viņu te sauca?!

VALTERS(*stiepj lielo kafijas termosu*). Es uzaicināju Edvardu ciemos!

HELĒNA. Mammu, tā ir viņa profesija!

MAIRITA. Zaglis ir viņa profesija! (*Eduardam.*) Ārā! Dzirdi mani?

EDVARDS. Piedodiet, es...

MAIRITA(*piedraud Edvardam ar tualetes poda ūdens tvertni*). Lasies!

HELĒNA. Bet mums visiem ir jāsaskaitās! Tā nevar!

MAIRITA. Kas viņš akls? Viens, divi, trīs! Mēs esam trīs! Viss! Vācies vai arī...!

HELĒNA. Mums vēl ir brālis Ralfs!

VALTERS. Mums vēl ir bulciņas! Un Džeris!

Pauze.

MAIRITA(*Valteram*). Ko?

VALTERS(*Edvardam*). Gribi apskatīt Džeri? Tu teici, ka tev nav bail!

EDVARDS. Džeris... Bērziņu Džeris?

MAIRITA. Valter!

VALTERS(*Maritai*). Nedusmojies!

MAIRITA. Tu... tu maz sajēdz, ko esi izdarījis? Man Sofijas tante tieši pirms stundas zvanīja un prasīja, vai neesmu Džeri redzējusi! Viņi tagad pa visu apkaimi meklē!

EDVARDS. Paga, tu... tu nozagi suni?

VALTERS. Viņš man sekoja!

MAIRITA. Kur viņš ir?

VALTERS. Neteikšu.

MAIRITA(*saņem Valteru aiz auss*). Kur ir Džeris?

VALTERS. Pagrabā.

MAIRITA. Kurā?

VALTERS. Kartupeļu!

MAIRITA. Nē, tu mani kapā iedzīsi! Kā tu viņu tur dabūji lejā?

VALTERS. Viņš ielega.

MAIRITA. Viena es viņu neizcelšu!

HELĒNA. Valter, losis sīkais! Gribi, lai es nomirstu?

VALTERS. Pati *losis sīkais!*

MAIRITA. Tā, tā, tā... (*Uz Edvardu.*) Tu nāksi man palīgā izcelt suni! Un bez jokiem, skaidrs?

EDVARDS. Bet... bet tas suns, viņš...

MAIRITA. Varbūt, lai mana meita nāk tavā vietā, ja? Ar visu savu alerģiju? Lai viņa ceļ to dinozauru un nosmok, ja?

EDVARDS. Bet tas Džeris ir traks... viņš taču jūsu puiku gandrīz sakoda...

MAIRITA. Nebāz viņam pirkstus degunā, tad nekodīs! Idiņš!

VALTERS. Nē! Lai Ralfs iet palīgā! Edvards, lai paliek!

MAIRITA. Ralfs no mums šodien aizgāja, dēliņ! Nav vairs tev brāļa!

HELĒNA. Jā, Valter! Un es arī drīzumā aiziešu!

MAIRITA(*Helēna*). Turi muti!

HELĒNA. Netici, ja? Tūlīt redzēsim! (*Prom.*)

VALTERS. Mammu, es negribu atdot Džeri! Edvards tad ies skaitīt Bērziņus!

MAIRITA. Tieši tā! Lai iet un apzog Bērziņus! Buržuji! Viņiem mantas, cik uziet!

VALTERS. Nē!

Valters izskrien no vannas istabas un ieslēdz Mairitu ar Edvardu. Aiz durvīm dzirdams, kā Helēna lamājas.

VALTERS(*aiz durvīm*). Tagad nedusmojaties un iepazīstieties tuvāk.

MAIRITA. Valter!

EDVARDS. Valča, draudziņ, lūdzu, laid ārā!

MAIRITA. Mums jāved Džeris uz mājām! Gribi nonākt cietumā?

EDVARDS. Nebiedējat tā bērnu.

MAIRITA. Tu man tagad sniegsi pamācības? Jefiņš! (*Valteram.*) Dēliņ, tu ļoti slikti rīkojies, nozagdams Džeri! Bet nekas, mamma tev palīdzēs! Aizvedīsim sunīti uz mājām un neviens i nemanīs! Tagad attaisi durtiņas!

VALTERS. Nē!

EDVARDS. Valter, tu esi mans draugs?

VALTERS. Jā!

EDVARDS. Tad izlaid ārā! Es nejūtos labi!

VALTERS. Mamma tev palīdzēs! Viņa strādā par slimnieku kopēju!

EDVARDS. Ja?

VALTERS. Jā. Gaiļos!

MAIRITA. Valter, tev viņam nekas nav jāstāsta!

VALTERS. Ir gan! Viņš ir tautas skaitītājs! Viņam kompītī jāieraksta *infomācija*!

MAIRITA(*Edvardam. Klusi, nervozi*). Nolādētie birokrāti! Taisat zin' balagānu, staigājot pa citu privātīpašumiem! Mans dēls tagad domās, ka tas tā normāli darīt! Laimīgs esat? Nospēra kaimiņiem suni! Es Valteru par zagli neaudzināju!

EDVARDS. Protams, ka nē.

VALTERS. Beidziet dusmoties!

MAIRITA. Mēs nedusmojamies! Mēs... mierīgi runājamies!

EDVARDS(*Mairitai*). Es jūs lūdzu... (*Sāk slaucīt sviedrus no pieres.*)

MAIRITA(*Edvardam. Klusi, nervozi*). Kāds no tā visa labums? Es, piemēram, negribu, lai mani pieskaita! Lai visi domā, ka esmu izbraukusi! Man jau nav nekā slēpjama, bet es atvainojos! Tās cūkas, kas tur Saeimā sēž! Es spļauju viņiem virsū! Nelieši! Maukas bērni! Lai domā, ko grib! Man dzīves faktiski *nav*! Tad, lai es tur jūsu datorā parādos kā nulle, jo... jo tā man jājūtos katru dienu...

EDVARDS. Lūdzu, palīdziet...! (*Ieraujas stūrī pie vannas.*)

MAIRITA. Manu 1. slimnīcu tikko aizklapēja! Nu, kur tas dzirdēts?! Slēdz slimnīcu pašā Rīgas centrā! A, man tur tik feins kolektīvs bija! Astoņus gadus pa piecām

sutkām nedēļā rāvos! Tu vispār sajēdz? A, rēķini ta jāapmaksā, bērni jāpaēdina un vēl apģērbi jāsapērķ... A, sīči man veseli četri! Par psiho vīramāti nemaz nerunājot!

EDVARDS. Zinu. Viņa labu šņabi taisa.

MAIRITA. Un tad vēl vīra piemiņai bāru uzcelt! Lai viņam vieglas smiltis. Kreditori klusē! Parāda piedzinēji min uz papēžiem! A, tu te staigā kā tāds pāvs savā *Zāras* mētelītī, bļins!

EDVARDS. Es tiešām jūs lūdzu... es... es nejūtos diezko labi...

MAIRITA. Kas?

EDVARDS. Man... (*Smagi elpo.*) Man...

MAIRITA. Runā!

EDVARDS. Man ir klaustrofobija!

MAIRITA. Pff... Klaustrofobija! Nē, nu brīnišķīgi!

EDVARDS. Vai jūs, lūdzu, nevarētu pierunāt Valteru...

MAIRITA. Zini, kā mēs slimnīcā tādus kā tevi saucam? Memļakmīzeji! Tā klaustrofobija...!

EDVARDS. Kundze, es... tiešām, man ir grūti...

MAIRITA. Pēdiņu trieka! Dzirdi?

VALTERS. Vai jūs jau sapazināties?

MAIRITA(*Edvardam*). Tas viss ir prātiņā, jaunas cilvēk! Šitās tizleņu kaites, kas piemetas no pārāk labas dzīves...!

EDVARDS. Valča, ja tu neatvērsi durvis, es... es nomiršu!

MAIRITA. Nu, nu, nu?! Sienas virsū nāk, ja? Saspiedīs mazo cisīti?

VALTERS. Mammu, neapcel Edvardu!

MAIRITA. Dēliņ, neviens te neko neapceļ!

Edvarda skatiens sastings vienā punktā. Viņš dreb. Klusums. Mairita pietupjas pie Edvarda.

MAIRITA(*paqliķē vairākas reizes pa Edvarda vaigiem*). Eu! Pavisam zaļš! Dzirdi mani?

VALTERS. Jūs jau bučoјaties?

MAIRITA(*Edvardam*). Neparko nav jāsatraucas! Bez gaisa nepaliksīm!

EDVARDS(*klusī, nosvērti*). Es nomiršu. Sirds... tūlīt... būs insults...

MAIRITA. Muļķības! Kāds tev insults? Paga, man kaut kur te *ksanaksam* vajadzēja būt! (*Meklējas pa vannas istabas skapīšiem.*) Johaidī!

EDVARDS. Es nomiršu.

MAIRITA. Beidz muldēt! Paskaties uz sevi! Veselīgs, jauns cilvēks! Tādi nemirst!

EDVARDS(*klusī, raudot*). Palīdziet... lūdzu...

MAIRITA. Zini, ka pie šitās panikas lēkmes, vot, kas tev tagad... sirdij tā ir *baigā* slodze. Kā sporta stundā. Krosiņš. Mhm. Sirds *tā* uzkačājas pie šitām briesmām, ka beigās esi fiziski spēcīgāks par jebkuru citu normālu cilvēku! (*Atrod zāļu kastīti. Apsēžas blakus Edvardam.*) Reku būs!

EDVARDS. Izsauciet ātros!

MAIRITA. Kādus vēl ātros? Savāks tevi uz slimnīcu, samaksāsi drūmo piķi par palātu un viss. Brīnumi tur nekādi nenotiek! Es tak zinu!

EDVARDS. Lūdzu...

MAIRITA(*sniedz Edvardam tableti*). Še!

EDVARDS. Kas tas...?

MAIRITA(*paņem plastmasas krūzi, kas atrodas blakus spogulim, izmet no tās zobubirstes un ielej tajā krāna ūdeni*). Uzdzer!

Edvards norij tableti un dzer no krūzes.

VALTERS. Mammu, tev patīk Edvards?

MAIRITA(*Edvardam*). Dzirdi, ko šis jautā? Vai nav humors? (*Smejas. Iebaksta Edvardam.*) Ko tik skābs ģimīs? Pasmaidi!

EDVARDS. Nē.

MAIRITA. Ir labāk?

EDVARDS. Nezinu.

MAIRITA. Nu? Sienas neuzgāzās! Nosmacis arī neesi! Abi esam dzīvi!

EDVARDS. Mhm.

MAIRITA. Nu, vo! Ja tur iekšā (*norāda uz Edvarda saules pinumu*) vēl trīc, dziļi ieelpo, aizturi elpu uz piecām sekundēm un tad izelpo, ja? Tikai lēnām.

EDVARDS. Labi. (*Valters seko Mairitas norādījumiem.*)

Pauze.

MAIRITA. Nu, tu... tu man piedod, ja? Man šodien garīgais galīgi... aj... Tu tiešām no tautas skaitīšanas, ko?

EDVARDS. Jā.

MAIRITA. Parādi man vēlreiz to bildi! (*Paņem no Edvarda dokumentu.*) Šiten Tu tāds... nu...

EDVARDS. Smukāks?

MAIRITA. Nu, beidz!

EDVARDS. Tievāks?

MAIRITA. Nedaudz. Bet jaunāks arī. Tak normāli, ja ar vecumu pieņemam svarā! Tā tam jābūt! Un tu vispār – vīrieša cilvēks! Liecies mierā!

EDVARDS. Nja, nu... jums viegli runāt...

MAIRITA. Kas tev atkal nepatīk?

EDVARDS. Nemēģināsi Valteru kaut kā... apgaismot?

MAIRITA. Kā tu teici?

EDVARDS. Mēs te visu nakti dirnēsīm?

Izdziest gaisma. Aiz durvīm dzirdami Valtera smiekli.

VALTERS. A, es izslēdzu gaismu! Tagad jums jābučojas!

MAIRITA. Slēdz atpakaļ!

VALTERS. Pabučojaties, tad slēgšu atpakaļ!

MAIRITA. Dēls, lūdzu, izlaid ārā, vai arī tev būs lielas nepatikšanas! Tu to nabaga suni vispār esi barojis?

VALTERS. Jā, es viņam atdevu savu putru.

MAIRITA. Ieslēdz gaismu! Edvardam bail no tumsas!

EDVARDS. Man nav bail no tumsas!

MAIRITA. A, no flīzētām sienām gan krateklis rausta!

EDVARDS. Man nav bail no tumsas!

MAIRITA. Nebrēc uz mani! Atradies sprukstiņš.

VALTERS. Jūs bučosieties?

MAIRITA. Mēs neko neredzam! Kā mēs varam bučoties?

Parādās gaisma.

MAIRITA. Vot, tā. Un vispār... kas tev galvā darās, Valter?

VALTERS. Edvard, noskaiti mammai dzejoli!

EDVARDS. Kādu vēl dzejoli?

VALTERS. Mammai patīk dzejoli!

EDVARDS. Ja es noskaitīšu, tu izlaidīsi mūs laukā?

MAIRITA. Nevajag nekādus dzejoļus! Pati varu sacerēt!

VALTERS. Gulēsi šonakt mammas gultā?

EDVARDS. Ko? Ne... Nē!

VALTERS. Nelaidīšu nekur!

MAIRITA. Valteriņ, pajokojāties, pietiks. Labi? Laid ārā!

VALTERS. Mammu, Edvards ir bagāts! Viņam ir kompīts!

MAIRITA. Nerunā par svešu cilvēku mantām!

VALTERS. Viņam *draugos* rakstīts: „*Romantiks...kis lauku čalis*”.

EDVARDS(*Valteram*). Tas ir prikols! Nelien manā profilā!

VALTERS. Tētis arī bija *romantiks...kis lauku čalis*, vai ne?

MAIRITA. Pietiks.

*Pie durvīm pieskrien Helēna. Dzirdams kā viņa strīdās ar Valteru, lai viņš paiet
nostāk no vannas istabas durvīm.*

HELĒNA. Mammu?

MAIRITA. Heli, kur tu pazudi? Laid mūs laukā!

HELĒNA. Es sakravājos.

MAIRITA. Un?

HELĒNA. Es braucu prom.

MAIRITA. Uz kurieni?

HELĒNA. Uz Tallinu.

MAIRITA. Oho. Esi palikusi pieticīgāka! (*Edvardam.*) Pagājušoreiz bija Spānija. Pie kaut kāda Žuana.

HELĒNA. Huana! Un man bija gala eksāmeni, tāpēc arī neaizbraucu!

MAIRITA. Nu, jā! Spānijā tev Upesciema pamatskolas eksāmenu atzīmes tiešām noderētu! Taisnība.

HELĒNA. Smejies? Smejies.

MAIRITA. Beidziet ar brāli tur muļķoties! Ver vaļā!

HELĒNA. Tuomas tūlīt būs klāt! Netaisīsim scēnas, *okay!*

MAIRITA. Kas būs klāt?

HELĒNA. Tuomas.

MAIRITA(*Edvardam.*). Kas? Tu dzirdēji?

EDVARDS. Jūsu meitu kaut kāds čalis tūlīt savāks.

HELĒNA. Mēs jau nedēļu sarakstamies *feisbukā*. Tuomas ir profesionāls kino režisors! Viņš ir bijis *Kannās*! Viņš teica, ka man ir forši video...

MAIRITA. Tev ir video?

HELĒNA. Tuomas man vakar jautāja: „Kas mani dara laimīgu?” M? Kā tev šāds jautājums?

MAIRITA. Nesapratu.

HELĒNA. Viss, ko no tevis dzirdu ir *n-tie* kokteiļu nosaukumi un kaut kāda tukša muldēšana par bāru. Zajebal! Es tinos!

VALTERS. Vācies vai arī Džeris tevi sakodīs!

HELĒNA. Ej dirst!

Dzirdamas suņu rejas. Helēna spiegdama aizskrien prom.

VALTERS. Mammu, es izcēlu Džeri no pagraba! Viens pats!

MAIRITA. Tu gribi, lai Bērziņi redz, ka esam nozaguši viņiem suni?! Ved Džeri tūliņ iekšā! Un nebiedē mūsu!

VALTERS. Labi! A, kā jums iet?

EDVARDS. Superīgi, Valter! Vienkārši superīgi!

VALTERS. Tad labi. Es tūlīt! *(Prom.)*

EDVARDS*(izņem no kabatas mobilo tālruni)*. Piezvanam tiem kaimiņiem, lai atnāk un atslēdz vaļā durvis!

MAIRITA. Tu dzirdi?

Mairita staigā pa telpu un cenšas kaut ko saklausīt.

EDVARDS. Un kas jums tā par stulbu vannas istabu, kas slēdzas no ārpuses?

MAIRITA*(uzkāpj uz vannas malas un sniedzas pie mazā vēdlodziņa. Viņa mēģina saskatīt to, kas notiek ārpusē, taču netiek līdz vēdlodziņam, jo tas ir pārāk augstu.)* Pacel mani!

EDVARDS. Es ar jums runāju! Bļāviens! Man tagad jūsu neaudzināto bērnu dēļ jākavē savi darbi? Labi, gribējāt mani padzīt – nekas. Aizietu uz citām mājām. Bet, kas te, pie velna, tagad notiek?

MAIRITA*(pievelkas pie vēdlodziņa un uz brīdi pavēro to, kas notiek ārpusē)*. Tiešām. Kaut kāds puisis. Viņa aizbrauca. *(Nokāpj no vannas malas un sāk dauzīties pa durvīm.)* Valter, tūlīt, laid ārā! Dzirdi mani?! Mudīgi! Viņš ārā, droši vien, to suni trenkā. Johaidī!

EDVARDS. Nu, varbūt, piezvanīsim kādam?

MAIRITA. Kam?

EDVARDS. Kaimiņiem! Es tak jau teicu!

MAIRITA. Tu apdolgījies esi?

EDVARDS. Gan jau viņi sapratīs. Mazs puika aizvilinājis sunīti prom no mājām... nekas...

MAIRITA. Neko viņi nesapratīs! Nolamās mūs par zagļiem, palaidīs baumas pa visu ciemu... tad Valteram vispār te dzīves nebūs. Tā jau viņu nabagu visi apceļ. Kā tu domā, kādēļ viņš velk uz mājām tādus kā tevi?

EDVARDS. Kā to saprast?

MAIRITA. Svešiniekus! Domā šitā ir pirma reize? Viņam tak vispār draugu nav, bet... *(Notupjas pie vannas.)* Viņš ir labs puika... draudzīgs, godīgs, izpalīdzīgs... un Helēna... es nezinu, kam zvanīt. Man te apkaimē draugu nav. Slimnīcā, jā. Bet ne šeit...

EDVARDS. Omei?

MAIRITA. Viņai? Domā, ka viņai ir mobilais? Turklāt, ja šī tagad nav mājās, tad nebūs vismaz līdz rītam.

EDVARDS. Nu, tad jāzvana palīdzības dienestam.

MAIRITA. Laikam gan. Nekas cits neatliek. Jāziņo arī par Helēnas pazušanu un... nu, izskatās, ka mans vecākais dēls arī šodien nejokoja, teikdams, ka brauc prom...

EDVARDS. 911?

MAIRITA. Laikam.

EDVARDS(*spiež pogas mobilajā tālrunī*). Tūlīt.

MAIRITA. Paga! Nē! (*Apstādina Edvardu.*) Atbrauks palīdzība un atklās, ka Valters nozadzis Džeri!

EDVARDS. Bet...

MAIRITA. Piezvani *tu* kādam! Tev noteikti ir draugi ar mašīnu, ne?

EDVARDS. Vispār jau nē.

MAIRITA. Kas tu ar kaut kādiem mīkstajiem draudzējies?

EDVARDS. Man nav draugu... vismaz ne tādu, kas te varētu tagad atbraukt...

MAIRITA. Tad vecākiem? Tu dzīvo ar vecākiem?

EDVARDS. Ar tēti.

MAIRITA. Kur?

EDVARDS. Pusstunda ar mašīnu.

MAIRITA. Zvani!

EDVARDS. Nē.

MAIRITA. Zvani, lai brauc savam dēlam palīgā!

EDVARDS. Nē.

MAIRITA. Tad es zvanīšu! (*Atņem Edvardam mobilo tālruni un spaida pogas.*) Viņš tev kā „tētis” ierakstīts? Jeb kā „sencis”?

EDVARDS. Atdod! (*Cenšas atņemt Mairitai mobilo tālruni.*)

MAIRITA. Varbūt kā „paps” vai „fāters”?

EDVARDS. Es nopietni saku – atdod!

MAIRITA. Kas ir „sātana izdzimums”?!

EDVARDS. Nē!

MAIRITA. Tas ir viņš, ja?

EDVARDS. Es, jūs, lūdzu! Nē!

MAIRITA(*uzrāpjas uz vannas malas*). Ko tu stresos?

EDVARDS(*iegāž Mairitu vannā, atņem mobilo tālruni un iebāž kabatā*). Viss kārtībā? (*Sniedz roku Mairitai*.)

MAIRITA(*izkāpj no vannas. Sit Edvardam*). Tu neredzi, ka mums pods salūzis! Gribi, lai vanna arī! Tu pirksi jaunu, ja?

EDVARDS. Nav, ko zagt telefonu!

MAIRITA. Nav ko mīzt no sava tēva!

EDVARDS. Pietiek! (*Sagrābj Mairitu aiz abām delnām un iespiež stūrī*.) Kaut kāda lauku bāba man nenorādīs, ko darīt un ko nē?! Jūs tiekat pati ar savu ģimeni galā un tad jaucaties citu darīšanās! Valča man visu izstāstīja! Murgojat par kaut kāda bāra atjaunošanu, kamēr knapi nopelnat ēdienam?! Iztērējat savu algu kokteiļu sastāvdaļām?! Slimi! Un vēl Helēna būšot nepilngadīgā bārmene! Mhm. Katras pusaudzes sapnis! Un jūs, tipa nezinat, kur ir Ralfs? Viņš jau pirms mēneša sarunāja ar draudzenes vecākiem, ka pārvāksies pie viņiem! Čalim apnicis klausīties muteres delīrijās par „gaišo” nākotni! Nu, redziet, kundze, šodien jūs visi pamet un jūs brīnāties, kādēļ. Saprotiet taču, beidzot, ap ko lietas grozās! Jums ir četri bērni, kuriem vajag mammu, kas filtrē, ko dara. (*Atlaiž Mairitu*.)

Pauze.

MAIRITA. Man tagad jāaplaudē?

EDVARDS(*smagi elš*). Ejiet... ziniet kur...?!

MAIRITA. Forši tā detaļās izķidāt citu privāto dzīvi?

EDVARDS. Es neko neķidāju.

MAIRITA. Un es domāju, ka jūs esat tolerants, jauns cilvēks... Sekls sīkpirdis kā visi jūsu vecumā.

EDVARDS. Moš, pietiks?

MAIRITA. Tu tikko mani apvainoji, ka es nemāku rūpēties par saviem bērniem un tagad neļausi bilst kādu vārdu aizstāvībai?

EDVARDS. Man vienalga.

MAIRITA. Ja būtu vienalga, tik smalki neiekaltu no galvas Valtera teikto.

EDVARDS. Mhm.

MAIRITA. Bāru iesāka būvēt mans vīrs. Ar savu draugu atbalstu. Cilvēks bez jebkādas augstākās izglītības. Mums bija viss pārdomāts – biznesa plāns, telpu skices, sponsori, potenciālie darbinieki...

EDVARDS. Ļaujiet minēt! Jūs visu salaidāt dēlī, jo neko nevēdzat no biznesa lietām?

MAIRITA. Mēs katrs mēdzam kļūdīties un... tādēļ arī mācāmies no kļūdām...

EDVARDS. Es tūlīt apraudāšos.

MAIRITA. Labi. Ļirgājies. Man prieks, ka tev dzīvē veicas. Novēlu, lai tā būtu arī turpmāk.

Mairita apsēžas uz vannas malas un novēršas no Edvarda.

EDVARDS. Nav... nu... nav tā, ka man baigi veicas...

Pauze.

EDVARDS. Mamma... viņa nomira uzreiz pēc dzemdībām. Tētis ir vienīgais... aj, labi, vienalga...

Pauze.

MAIRITA. Turpini.

Pauze.

EDVARDS. Tu... tu centies... drīzāk pār-centies... mēģini būt labākais, bet... es vienmēr esmu domājis, vai mamma arī tā audzina savus bērņus? Nu, kā viņas to dara? Mana dzīve būtu citādāka, ja man būtu mamma? Nē, nu, loģiski, ka būtu. Tagad es te staigāju pa kaut kādām svešām mājām, daru to, kas riebjas, lai rudenī mani paaugstinātu amatā. Jā, tētis ir mans priekšnieks, he. Viss būs ideāli, man tikai jāpierāda, ka esmu labākais. Tāds nieks. Jābūt pirmajam savā tautas skaitītāju komandā. Un tad es domāju un... nesaprotu... man ir iespēja padarīt laimīgu tikai vienu cilvēku. Tikai vienu vienīgu cilvēku šajā dzīvē es varu padarīt lepnu par sevi – tēti. Bet, ja nu es nemaz negribu? Ja nu es gribētu padarīt lepnu savu mammu? Kādēļ tieši man nav tādas iespējas? Kādēļ... kādēļ tieši man nav izvēles?

MAIRITA. Izvēle ir vienmēr, zaķīt...

EDVARDS. Kā tad...

MAIRITA. Ja runāsi ar savu tēvu tāpat kā tikko ar mani...

EDVARDS. Es ļoti atvainojos. Varat smieties, bet šauras telpas mani padara ļoti nervozu.

MAIRITA. Jā, to es pamanīju.

EDVARDS. Tiešām, piedodiet.

MAIRITA. Nekad neklausi citu pavēlēm! Parādi raksturu, puika! Dzirdi? Kā tu tikko te aizsvilies! *Super!*

EDVARDS. Mhm.

MAIRITA. Klau, varbūt, palīdzēsi man to bačoku salabot? Saproti kaut ko no tā visa?

EDVARDS. Varu mēģināt.

MAIRITA. Padomju laikā bija tik elementāras konstrukcijas. Tagad sadod līdzī miljons pričendāļus, ka prātā var sajukt!

Edvards sāk darboties ap tualetes poda ūdens tvertni.

MAIRITA. Es gribēju pateikt *paldies*.

EDVARDS. Neesmu vēl beidzis.

MAIRITA. Nē, es... es par to, ka esi tik labs pret Valteru. Kopš tu staigā pa mūsu rajonu, viņš cauriem vakariem par tevi vien runā.

EDVARDS. Ja?

MAIRITA. Mhm. Nu... lielākoties par tavu kompi un riteni, bet... puikam tu patīc...

EDVARDS. Forši.

MAIRITA. Kad tiksīm laukā, es tev visu smuki izstāstīšu par savu ģimeni, ja?

EDVARDS. Labi.

Aiz durvīm dzirdami Valtera soļi.

VALTERS. Kā jums iet?

MAIRITA. Dēliņ, kur Džeris?

VALTERS. Iedzinu pagrabā.

MAIRITA. Ļoti labi.

EDVARDS. Klau, varbūt, mums to suni aizvest līdz Bērziņiem? Pa kluso.

MAIRITA(*Valteram*). Dzirdi, ko Edvards saka?

VALTERS. Aha.

MAIRITA(*Edvardam*). Tu... tiešām palīdzētu...?

EDVARDS. Protams!

VALTERS. Mammu, kā tev patīk Edvards? Tu jau esi priecīgāka? Tev patīk, ka es viņu pie tevis atvedu?

MAIRITA. Jā, patīk. Tagad laidīsi mūs ārā?

VALTERS. Tu melo! Jūs šonakt gulēsiet kopā?

MAIRITA(*čukstus. Edvardam*). Varbūt, ja piekritīsiet... es jūs izguldīšu un no rīta varēsiet iet prom...

EDVARDS. Nu, nezinu...

MAIRITA. Lūdzu!

VALTERS. Tev taču gribējās vīrieti, vai ne?

MAIRITA. Man?

VALTERS. Edvardam jau *stāv*?

EDVARDS. Džīzas!

MAIRITA(*Valteram*). Kas tev tādas muļķības samācīja?

VALTERS. Ome! Viņa teica, ka tu būsi bēdīga tikmēr, kamēr kāds neatnāks ar tevi apprecēties. Kāds, kuram *stāv*!

MAIRITA. Muļķības.

VALTERS. Tad, kāpēc tu visu laiku esi tik bēdīga?

MAIRITA. Es... es neesmu bēdīga...

VALTERS. Edvard, tu precēsi mammu?

EDVARDS. Mēs ar mammu esam ļoti labi draugi.

VALTERS. Bet mammai vajag pa nopietno!

MAIRITA. Nu, ko tur tagad runā, dēls?!

VALTERS. Tu tiešām būtu priecīga tikai par Edvarda draudzību? Bez kopā gulēšanas? Un... skaļās smiešanās un kliegšanas... nu, tā kā ome ar saviem draugiem...

MAIRITA. Jā.

VALTERS. Edvard, tu mūs bieži apciemosi?

EDVARDS. Jā.

VALTERS. Goda vārds?

EDVARDS. Goda vārds.

VALTERS. Zvēri pie savas mammas dzīvības!

EDVARDS. Zvēru pie savas mammas dzīvības! (*Mairitai.*) Aiznesīsim suni un... sameklēsim Helēnu, labi?

MAIRITA. Labi.

VALTERS. Es taisu vaļā! Bet jūs tikai nemelojat man!

Beigas

